

bygningen være helt udenfor Fare paa Grund af de mange Stilladser, som for Tiden omgav den.

Alt blev derfor sat ind paa at redde Mejeriet. I den søndre Ende, som vendte mod Branden, var der slaaet Sejl over Spaantaget, og oppe paa Tagryggen sad en Mand med en Sprøjteslange og holdt stadig Sejlene vaade. Der var efterhaanden kommen Sprøjter ogsaa fra andre af de omliggende Byer, en Mængde Nysgerrige var strømmet til, desuden et Par Politimænd, Brandfogeder og andre af den Slags Folk, hvis Skæbne det er at sprede Forvirring. Tilsidst var der samlet et Par hundrede Mennesker omkring Brandstedet. Men trods alt, hvad der stod paa Spil, viste Folk ingen Iver for at tage Del i Slukningsarbejdet; og da der opstod en Kompetencestrid mellem Brandfogederne og Sprøjteførerne, standsede Pumperne en Tid helt.

At Povl Gaardbo i den Anledning overtog Ledelsen og brugte Mund, gjorde sit til, at saa mange beholdt Hænderne i Lommerne. Befolkningens Uvilje havde i den sidste Tid særlig vendt sig imod ham, baade fordi han var en Fremmed, og fordi hans aabne Karakter og bestemte Optræden følte som en ny Udæskning. „Haltefanden“, som han kaldtes rundt om paa Egnen, betragtedes som Dihmers onde Aand, der misbrugte sit Herredømme over den syge Mand til at genindføre en trældomsagtig Levevis paa Favsingholm, hvor Arbejdsdagen nu begyndte Klokken fire, hvor man i Stedet for Kaffe og Te fik Grød om Morgen og Mælkebrød om Aftenen ligesom Lænkehunde, hvor der blev nægtet En Medicin,